

Zevende paaszondag C – Cyclus 8 mei 2016

Handelingen 7,55-60

Apocalyps 22,12-14.16-17.20

Johannes 17,20-26

Handelingen 7,55-60

Uit de Handelingen der Apostelen

In die dagen staarde Stefanus,
vervuld van de heilige Geest,
naar de hemel en zag Gods heerlijkheid
en Jezus staande aan Gods rechterhand
en hij riep uit:
“Ik zie de hemel open
en de Mensenzoon staande aan Gods rechterhand.”
Maar zij begonnen luidkeels te schreeuwen,
stopten hun oren toe
en stormden als één man op hem af.
Zij sleepten hem buiten de poort en stenigden hem.
De getuigen legden hun mantels neer
aan de voeten van een jongeman die Saulus heette.
Terwijl zij Stefanus stenigden
bad hij:
“Heer Jezus, ontvang mijn geest.”
Toen viel hij op zijn knieën
en riep met luide stem:
“Heer, reken hun deze zonde niet aan.”
Na deze woorden ontsliep hij.

Apokalyps 22,12-14.16-17.20

Uit het boek Openbaring van de heilige apostel Johannes

Ik, Johannes, hoorde een stem, die tot mij sprak:
“Zie, Ik kom spoedig,
en mijn loon breng Ik mee
om ieder te vergelden naar zijn werk.
Ik ben de Alfa en de Omega,
de Eerste en de Laatste,
de Oorsprong en het Einde.
Zalig zij die hun kleren rein wassen.
Zij zullen recht krijgen op de boom des levens
en door de poorten mogen ingaan in de Stad.
Ik, Jezus, heb mijn engel gezonden
om u deze openbaringen aangaande de kerken
bekend te maken.
Ik ben de Wortel uit het geslacht van David,
de stralende Morgenster.”
De Geest en de Bruid zeggen:

“Kom!”
Laat wie het hoort zeggen: “Kom!”
Wie dorst heeft kome.
Wie wil, neme het water des levens, om niet.
Hij die dit alles waarborgt, spreekt:
“Ja, Ik kom spoedig.”
Amen.
Kom, Heer Jezus!

Johannes 17,20-26

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

In die tijd sloeg Jezus zijn ogen ten hemel en bad:
“Heilige Vader, niet alleen voor hen bid Ik
maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven,
opdat zij allen één mogen zijn
zoals Gij, Vader in Mij en Ik in U:
dat zij ook in Ons mogen zijn opdat de wereld gelove
dat Gij Mij gezonden hebt.
Ik heb hun de heerlijkheid gegeven
die Gij Mij geschonken hebt,
opdat zij één zijn zoals Wij één zijn:
Ik in hen en Gij in Mij,
opdat zij volmaakt één zijn
en opdat de wereld zal erkennen, dat Gij Mij hebt gezonden
en hen hebt liefgehad zoals Gij Mij hebt liefgehad.
Vader, Ik wil dat zij die Gij Mij gegeven hebt
met Mij mogen zijn waar Ik ben,
opdat zij mijn heerlijkheid mogen aanschouwen,
die Gij Mij gegeven hebt
daar Gij Mij lief hebt gehad
vóór de grondvesting van de wereld.
Rechtvaardige Vader, al heeft de wereld U niet erkend,
Ik heb U erkend,
en dezen hier hebben erkend dat Gij Mij gezonden hebt.
Uw Naam heb Ik hun geopenbaard
en Ik zal dit blijven doen,
opdat de liefde waarmee Gij Mij hebt liefgehad
in hen moge zijn en Ik in hen.”

Commentaar

Jean Bastiaens

Wie dorst heeft kome!

Het hoogfeest van Pinksteren is niet meer ver weg. De liturgie cirkelt rond het geheim van Jezus' aanwezigheid en zijn afwezigheid. Vorige zondag hoorden we in het evangelie dat Jezus' heengaan naar de Vader een noodzaak was, een voorwaarde bijna voor het komen van de heilige Geest, die onze leraar, helper en voorspreker zal zijn. En toch is ook deze situatie niet altijddurend. Want terwijl we leven in de hoop op en in de kracht van de Geest, zien we ook uit naar het komen van Jezus in heerlijkheid, wanneer alles zijn bestemming zal vinden. Daarover horen we spreken in de tweede lezing. Het zijn de laatste verzen waarmee het boek wordt afgesloten. Jezus is niet alleen het begin, hij is ook het einde. Hij is niet alleen de Alfa, maar ook de Omega, niet alleen de Eerste, maar ook de Laatste. Een gigantische boog wordt gespannen, van oorsprong naar einde, en tussen die polariteiten speelt ons leven zich af. Eenmaal zullen zij 'die hun kleren rein gewassen hebben' de stad mogen binnengaan en deel krijgen aan de boom des levens. En hoewel de heilige Geest ons bijstaat, voelen wij ons toch gestuwd naar die voltooiing, en bidden we *Maranatha*: 'Kom, Heer Jezus, kom spoedig!' Op die manier trekt het visioen van de hemelse stad toch weer alle aandacht naar zich toe. De tweede lezing mag dus zeker niet ontbreken in onze liturgie. Zoals het geval was bij de vorige zondag, helpen de eerste lezing en het evangelie ons om het visioen van Openbaring zijn juiste spankracht te geven. In de evangelielezing worden we deelgenoot van het gebed van Jezus. Ook hier draait het weer rond aanwezigheid en afwezigheid. Jezus leeft vanuit het besef van zijn dood, die een heengaan naar de Vader is. Hij bidt om eenheid. De eenheid die er was tussen hemzelf en de Vader, was de verborgen motor van al zijn handelen. Maar de volgelingen van Jezus worden in deze eenheid betrokken, opdat ook zij in staat zullen zijn de Vader aan de wereld te openbaren. Wat is dat voor eenheid waarover Jezus spreekt? Deze eenheid is geworteld in een liefdesrelatie. Elke liefdesrelatie is een intense vorm van communicatie, van thuiskomen en uitgezonden worden. Een liefdesrelatie bouwt de ander op, en geeft kracht en inspiratie om nieuwe wegen in te slaan, de leefwereld te vergroten. Dat is precies wat de leerlingen zullen moeten doen. Maar zij zullen dat maar kunnen, als ze vanuit de bron blijven leven. Wie de bron verlaat, krijgt dorst en verdort. Maar: 'Wie dorst heeft kome, wie wil neme het water des levens, om niet!' (tweede lezing)

Het boek van de Handelingen van de Apostelen laat zien hoe de leerlingen, vanuit een blijvend contact met de bron, hun leefwereld verbreden, en steeds meer mensen in de nieuwe leefgemeenschap betrekken. Een van hen is Stefanus – de naam betekent in het Grieks 'lauwerkrans'. Voor de Jood Stefanus is Jezus de messias, de Rechtvaardige, en hij heeft lang moeten worstelen met de vraag waarom Jezus, als messias, verworpen werd door de leiders van zijn eigen volk en de kruisdood moest sterven. De lange redevoering in hoofdstuk 7 van het boek Handelingen (waarvan de eerste lezing de slotscène is) maakt ons deelgenoot van de visie van Stefanus op de geschiedenis van het verbondsvolk. Stefanus had, als Jood, een kritische blik op de manier waarop het volk het verbond trouw – of liever: ontrouw – was geweest. Hadden ze met Mozes niet hetzelfde gedaan als de leiders nu met Jezus deden? Was de tempeldienst niet aan zijn oorspronkelijk doel voorbijgeschoten? Zijn kritiek maakte de leden van het Sanhedrin furieus. En zo treedt Stefanus in de voetsporen van Jezus: het verhoor voor het Sanhedrin wordt een farce, en eindigt – zonder enige vorm van proces – in een regelrechte lynchpartij. Maar Stefanus staat recht, want hij houdt zijn blik gevestigd op Jezus. Stefanus leeft vanuit de bron, vanuit een diepe verbondenheid en eenheid met

Jezus. En wanneer de razernij ten top gedreven wordt en de menigte hem de stad uitsleurt om hem daar te stenigen, krijgt het visioen een ongekende kracht: Stefanus ziet Jezus, aan de rechterhand van zijn Vader. Maar Jezus zit niet, zoals je zou verwachten, maar Hij stáát: als Mensenzoon staat Hij aan Gods rechterhand, gereed om Stefanus te verwelkomen in de hemelse stad. Wanneer de omstanders horen wat Stefanus uitroept, raken ze buiten zinnen en kunnen ze nog slechts de logica van een dolgedraaide massa volgen: Stefanus wordt vermalen tussen hun opgezweepte woede en hun diepgekwetste onverstand. En Stefanus sterft, bijna als een tweede Jezus: 'Heer Jezus, ontvang mijn geest.' (zie Lucas 23,46) En ook: 'Heer reken hun deze zonde niet aan.' (zie Lucas 23,34) Wie is de stille maar actieve getuige van dit alles? Een zekere Saulus, een jongeman, en fanatiek zoals jongemannen kunnen zijn. Maar de steniging verwondt ook hemzelf, al weet hij dit nog niet.